

Utorok 3. apríla 2018

Piesne: ES č. 510, 521

Text: Job 38, 1 – 11; 42, 1 – 6

„1Vtedy Hospodin odpovedal Jóbovi z búrky a riekol: 2Kto to zatemňuje moju radu nezmyselnými slovami? 3Opáš si bedrá ako statný muž; budem sa ťa pýtať, a ty ma pouč! 4Kde si bol, keď som kládol základy zeme? Povedz niečo rozumné, ak vieš! 5Ty iste vieš, kto jej určil rozmery a kto rozťahol nad ňou merací pás! 6Na aký základ boli spustené jej piliere a kto položil jej uholný kameň 7vtedy, keď ranné hviezdy zvučne plesali a jasali všetci nebešťania? 8Kto uzavrel more bránami, keď vyrazilo prúdom z lona hlbiny, 9keď som mu oblaky dal za odev a hustú mrákavu za plienky, 10keď som mu vyznačil medze a položil závoru i bránu? 11Vtedy som povedal: Až potiaľ môžeš ísť, a nie ďalej, tu sa zlomí pýcha tvojich vln.

1Vtedy Jób odvetil Hospodinovi: 2Uznávam, že Ty všetko môžeš, a nijaký Tvoj zámer nemožno prekaziť. 3Kto to bez vedomosti zastiera radu? Hovoril som o tom, čomu som nerozumel, o veciach, ktoré mi boli príliš divné a neznáme. 4Vypočuj ma, prosím! Budem hovoriť, budem sa pýtať, a Ty ma pouč! 5Len z chýru som počul o Tebe; ale teraz Ťa moje oko videlo. 6Preto odvolávam a kajám sa v prachu a popole.“

Zamyslenie nad Božím slovom:

Utrpenie je ako cesta. Kto nikdy netrpel, podobá sa človeku, ktorý ešte nikdy necestoval. Pozná iba svoj malý úsek života. Iní ľudia s inými zvykmi a skúsenosťami sú mu cudzí. Ale keď zakúsi utrpenie na vlastnom tele, dokáže pochopiť aj iných. V utrpení je každý z nás nútený premýšľať nad vlastným bytím. V utrpení prichádzajú na um rozličné otázky. Veci strácajú svoju samozrejmosť. Človek objavuje nové hĺbky a je nútený prijať poznané skutočnosti. V tomto zmysle má utrpenie tvorivý charakter. V situácii utrpenia sa človek podobá diamantu, ktorý je brúsený. Keby drahokam mohol rozprávať, zistilo by sa, že brúsenie preň nie je príjemný proces. Každý drahokam však musí byť vybrúsený, ak nemá zostať bezcenným. Aj človeka utrpenie brúsi a neprináša to žiadny príjemný pocit. No cez tento proces sa dostávame k hodnotám, ktoré by sme nikdy predtým neobjavili. Konrád Lorenz prirovnáva človeka ku krabovi, ktorý musí stratiť pancier, aby mohol rásť. Pancierom môže byť určitý spôsob života, pohodlie, hierarchia potrieb i hodnôt a ciele, ktoré si človek stanovil. Hraničná životná situácia a utrpenie poskytujú minimálne dve alternatívy: Možnosť osobného zlyhania, alebo duchovného znovuzrodenia proti nepriaznivej skutočnosti, možnosť prekonávania a osobnostného rastu. Mnohí kresťania poznajú Boha iba povrchno. Nepoznajú

Ho však do hĺbky. Žijú si vo svojom pohodlnom svete a totálne im uniká pravá podstata evanjelia. Boh preto zasahuje do nášho života a pre naše dobro aj prostredníctvom utrpenia. Takýmto spôsobom nás často ochráni pred hriechom a posunie k obráteniu a prehodnoteniu našej situácie. Mali by sme byť preto Bohu vďační, že nás i takto napomína a priťahuje k sebe. Pokorne teda prijímajme od Boha i choroby, bolesti, neúspechy, katastrofy a rozličné nepríjemné skúšky, lebo cez ne vidíme jasnejšie a chápeme hlbšie. Nech nás víťazstvá či prehry neodradia od služby Bohu a našim blížnym, a nech sa naša viera nekláti. „Lebo Pán nezavrhne naveky, ak aj zarmúti, zmiluje sa vo svojej nesmiernej láske, lebo nerád trápi a zarmucuje synov ľudských.“ Amen.

Modlitba:

V každej biede, skúškach, kríži, bdej nad nami, Ježiši, nech nám diabol neublíži a duša sa utíši. Zaslúbil si nehasiť iskru, ktorá ešte tlie, z ťažkostí, kríz vyslobodiť a darovať spasenie. Amen.

Mgr. Ivan Mucha, zborový farár v CZ ECAV Málinec a senior Novohradského seniorátu